

Kovács Géza
ISTEN KEGYELMÉNEK
MŰKÖDÉSE ÉS CÉLJA
 Ef 2,4–7

Octavio Ocampo: Jézus Krisztus

Pál apostolnak az efezusi gyülekezethez írt levelében van néhány mondat, amelyekben egyszerű világosságban tárja fel számunkra Isten kegyelmének a működését és a célját. Így hangzik: „Isten gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett, minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt – kegyelemből van üdvösségetek! – és vele együtt feltámasztott és a mennyek világába ültetett Krisztus Jézusért, hogy megmutassa az eljövendő korszakokban kegyelmének mérhetetlen gazdagságát.” (Ef 2,4–7)

Ezen ige szavai szerint a mi üdvösségünk egyetlen forrása az, hogy Isten – aki gazdag az ő irgalmasságában – szeretetének mérhetetlen nagyságát árasztotta ki erre a világra Fiában, Jézus Krisztusban. Adta, küldte őt, Jézus pedig jött és sorsközösséget vállalt velünk! Beleöltözött a mi testünkbe

azért, hogy segítsen: kiemeljen minket a halálba és kárhozatba süllyedt állapotunkból. Vállalta a halál testét és ebben a testben a halált, azért hogy feltámadása által megtörje a halál erejét, és világosságra hozza az elmúlhatatlan életet. Bűnné lett, vagyis magára vállalta minden ember valamennyi bűnét mint valóságos ember és mint az Isten Báránya. Testében elszenvedte a szent Isten igazságos büntetését helyettünk, és bocsánatot, szabadítást szerzett számunkra, a megigazultak fehér ruhájával ajándékozott meg minket. Fontos kérdés: Mit kell tenni nekünk azért, hogy az elkészített üdvösséget elnyerjük?

Az első és elkerülhetetlenül fontos lépésünk az üdvösség elnyerése érdekében annak a ténynek a felismerése, hogy „halottak voltunk”. Ez azt jelenti, hogy mi is és minden ember az atyáinktól hozott örökségként, Istentől elidegenülve a szellemi halál állapotában érkeztünk ebbe a világba. A halottat az jellemzi, hogy nem mozdul, nem lélegzik, képtelen a helyzetén változtatni, nem működnek az érzékszervei: nem lát, nem hall, nincs kapcsolata a környezetével: nem él. Szellemileg, vagyis a hit, a bűn, az Isten, az üdvösség dolgában mindannyian ilyen süket, vak, érzéketlen és változtatásra képtelen, tehát halott állapotban jöttünk e világra. Akkor láttuk ezt meg (és minden ember akkor fedezi fel ezt a tényt), amikor Jézus Krisztus – szava és világossága által – életre keltett. Hatalmas jelentőségű esemény ez minden ember életében. Én tizenöt éves koromban éltem át. Újra meg újra el kell mondanom azt az eseményt. Hívó családban és gyülekezetben nőttem fel, így megtanultam, hogy mi a rossz, mi a bűn. De nem fájt, nem éreztem bűnnek a bűnt. Ezért aztán lopva, titkon éltem a szennyes vágyaim szerint. A neveltetésemnél fogva tudtam én, hogy a Biblia meg a hívők mit

tartanak bűnnek. De én nem éreztem azokat bűnnek, és ezért csak arra ügyeltem, hogy a hívő környezetem ne tudja meg, amit teszek és ahogyan élek. Egy napon azonban, egy istentiszteleti alkalmon, Jézus (az ige hirdetője által) azt mondta nekem: „Te képmutató! Vedd tudomásul, ha így maradsz, az a kárhozat!” Akkor ott csoda történt! Jézus életre keltett! Szavai kétélű kardként hasítottak belém. Mély bűnbánatban törtem össze. A könnyeimet sem tudtam visszatartani. Azóta tudom, hogy addig szellemileg halott állapotban voltam. Akkor értettem meg először, hogy Jézus Krisztusnak az én bűneimért kellett meghalnia, és hogy keresztre, halála és vére által eltörölte a bűneimet. Valóságosan átéltem Jézus Krisztus bocsánatának örömét és szabadításának erejét. Azóta tudom, hogy az üdvösségem egyetlen kapuja és útja Jézus Krisztus személye és megváltása.

Milliók élnek körülöttünk szellemileg halott állapotban, anélkül hogy erről tudnának. Többségüknél az a nevelés is hiányzik, amely legalább a tudatukban ébresztene bűnismeretet. Önmagukat jónak tartva természetesnek tartják, hogy a test vágyainak, kívánságainak és indulatainak a kielégítése által építhetik meg a földi boldogságukat. A kívánságok gátlástalan kergetése és az indulatok agresszív eluralkodása alakította ki korunk istentelen világában azt az erkölcsi romlottságot és azokat a társadalmi feszültségeket, amelyekből a saját ereje által egy ember sem tud kiemelkedni. Csak Isten szava, az ő közelsége és világossága kelt életre és teszi nyilvánvalóvá számunkra elveszett állapotunkat, amelyből egyedül Isten kegyelme emelhet ki Jézus Krisztus által. Pál apostol így emlékezik erre: „Isten, aki ezt mondta: Sötétségből világosság ragyogjon fel, ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán.” (2Kor 4,6)

A következő lépést az üdvösség útján Pál így fogalmazza meg: „Vele együtt feltámasztott és a mennyek világába ültetett.” Pál múlt időben beszél. Megtörtént! Vagyis a hit látása alapján megérthetjük, hogy Jézus Krisztus nemcsak a bűneinket törölte el kihullott vérével a kereszten, hanem minket, a mi ádám bűnrökösséggel terhelt óemberünket is a halálba vitte! Feltámasztása által pedig minket is feltámasztott, Szentleke által újjászülte és az örök élet részesévé tett! A mennyek világába ültetett! Velem is ez történt akkor, tizenöt éves koromban. Akkor átéltem,

Részlet az *Amazing grace* című filmből

most pedig visszatekintve világosabban értem. Amikor ott mély bűnbánatban zokogva sírtam, így folytatta az ige hirdetője: „Ha ma összetörte szívedet a bűnösséged felismerése, örömhírt hoztam neked: Jézus a te bűneidet vitte a keresztre! Megbocsáttatott a bűneid! Jézus pedig nemcsak meghalt, hanem feltámadt és minden megtérő bűnösnek új, örök életet ad.” Bűnös, esendő ember maradtam, de azóta tudom, tapasztalom, hogy Jézus Krisztus engem is a mennyek világába ültetett. Egész lényem, a gondolkodásom, az életcélom, a mindennapi döntéseimet meghatározó életszemléletem teljesen új, mennyei dimenzióba került. Az Isten ígéje igaz és beteljesül! A kolossébeli levélben ezt olvasuk: „Meghaltatok és a ti életek el van rejtve Krisztussal együtt az Istenben.” (Kol 3,3) „Mert ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre!” (2Kor 5,17)

A kérdés az, hogy ha Isten kegyelméből Jézus Krisztus által,

ennyire valóságosan új és a mennyhez tartozó életet nyertünk, miért kell továbbra is itt élnünk a földön? Mi dolgunk van nekünk itt e mulandó világban? Itt, ahol konok hitetlenség, szellemi sötétség, gátlástalan erkölcsi szabadosság tombol körülöttünk? Itt, ahol győzelmi mámorban tort ül a tudományos istentelenség, az emberek többségét nem is érdekli az Isten, a hit, Jézus Krisztus, vagy az evangélium? Mi a célja Istennek velünk itt a földön? Ezekre a kérdésekre kapunk választ az olvasott ige 7. versében. Ezt olvassuk: „*hogy megmutassa az eljövendő korszakokban kegyelmének mérhetetlen gazdagságát, irántunk való jóságából, a Krisztus Jézusban.*” Íme Istennek kitüntetett és magaslatos célja van velünk! Valami fontosat, mégpedig az ő kegyelmének mérhetetlen gazdagságát akarja megmutatni bennünk és általunk, a körülöttünk élő világnak, a szűk és tág környezetünknek! A változást, a mennyeit, a tőle nyert szeretetet, békességet, a tiszta örömet és a szelidséget mint kívánatos és jóízű gyümölcsöket kell bemutatnunk és árulnunk, kívánatosá tennünk! Sokszor nem is tudatos törekvésként, hanem Krisztusban nyert új életünk természetes magatartásával. „*Örüljete az Úrban mindenkor! A ti szelídlelkűségeitek legyen ismert minden ember előtt*” – mondja az apostol. A lehangosabb és leghatékonyabb evangelizáció a Krisztus szeretetét, békéjét és hosszútűrését kiábrázoló hívő ember élete. Különösen fontos, hogy a legszűkebb környezetünk, a családjunk tagjai, a munkatársaink, a szomszédaink tapasztalják meg Krisztusban elrejtett életünk jóízű gyümölcsseit. Nem azt, hogy tökéletesek

vagyunk – tökéletes ember nem létezik –, hanem azt, hogy ha tévedtünk, azonnal elismerjük a tévedést, és készek vagyunk elrendezni vagy – ha kell – megbocsátani. Mindezt a szeretet meghitt légkörében.

Régen kiemelt szakmának számított a kirakatrendezés. A kirakatrendező úgy állította ki az eladandó portékát, hogy kedvet gerjessen a megvásárlására. Isten abban a kiváltságban részesít minket, hogy általunk, az életünk bemutatása által akarja kívánatosá tenni az ő kegyelmét az emberek számára. Ahogyan Jézus mondta: „*Ti vagytok a világ világossága! Úgy ragyogjon a ti világosságotok, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyi Atyátokat.*” (Mt 5,14,16)

Az életünk tanúságtételén túl Isten arra is felszólít, hogy „*legyetek készen mindenkor számat adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet*” (1Pt 3,15) Vagyis a szavainkkal is mondjuk el, hogy miként ragadott meg Isten kegyelme és szült újjá Jézus Krisztusnak a halálból való feltámasztása által élő reménységre. Hozzánk is úgy jutott el az evangélium, hogy voltak, akik nemcsak az evangélium szerint éltek, hanem bátrak voltak arra, hogy el is mondják. Jézus felszólít: „*Menjete el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!*” (Mk 16,16). Jézus azt is mondta: „*Ha valaki szégyell engem és az én beszédemet e parázna és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.*” (Mk 8,38)

Hiteles élet, a bűntől megszabadító Jézus Krisztus által és az evangélium bátor hirdetése a Szentlélek hatalmával. Erre hív az Úr, és ez teszi boldoggá és gyümölcsözővé az életünket!